

*Дубовик А.В., аспірант кафедри «Бухгалтерський облік і аудит»
Чернігівський державний технологічний університет
м. Чернігів, Україна*

ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Інноваційно-інвестиційна діяльність являється незамінною частиною сталого економічного розвитку вітчизняної економіки. Дві взаємопов'язані економічні категорії («інвестиції» та «інновації») надають можливість підприємствам використовувати новітні технології під час виробничого процесу та залучати великі обсяги капіталу для виробництва конкурентоспроможної продукції. Проте на даний момент часу, ще не сформованого чіткого механізму створення відповідних умов для безпечної діяльності як вітчизняних, так і зарубіжних інвесторів. Масштабність проблеми полягає ще в тому, що інвестиційний процес потребує своєчасного реагування на зміни, що відбуваються у світовій та українській економіці, а це вимагає, в свою чергу, створення відповідних програм, стратегій для реалізації інноваційно-інвестиційної діяльності, забезпечення правовою та нормативною базою, що відповідають міжнародним стандартам інвестування.

Сучасна інноваційно-інвестиційна політика держави спрямована на забезпечення модернізації, технічного й технологічного переоснащення виробництва та формування конкурентоспроможного промислового комплексу [1, с. 40].

Держава може впливати на процес інноваційно-інвестиційної діяльності прямими методами за допомогою державного сектору економіки, і опосередковано, надавши повноваження органам виконавчої влади: Національному банку України, Фонду держмайна, Державному антимонопольному комітету, органам держарбітражу та позабюджетним фондам та регіональним органам виконавчої влади.

Створений механізм регулювання інноваційно-інвестиційної діяльності дозволяє державі підтримувати позитивний інвестиційний клімат для вітчизняних і іноземних інвесторів, визначати пріоритетні напрями для ведення інноваційної діяльності підприємств і використовувати такі складові державного регулювання:

- інноваційно-інвестиційні стратегії, програми;
- державні преференції (податкові, митні, фінансові пільги інноваційно-активним суб'єктам підприємницької діяльності);
- державне замовлення на інноваційну продукцію;
- стандартизація та сертифікація продукції;
- розвиток венчурного виробництва;
- створення технопарків, технополісів, промислових парків, інноваційних

ЕКОНОМІЧНИЙ БЛОК ДОСЛІДЖЕНЬ

центрів;

- посилення зв'язків наука-виробництво, розбудова дослідницьких університетів;
- стимулювання інноваційних кластерів;
- інформаційно-методичне забезпечення всіх стадій інноваційного процесу;
- прогнозування інвестиційних ресурсів, науково-технічної діяльності, технологічного розвитку.

Основними напрямками реалізації інноваційно-інвестиційної політики в Україні є:

- 1) створення ефективної системи поєднання досягнень науки, виробництва і ринку;
- 2) вибіркова підтримка цільових досліджень за державними замовленнями;
- 3) створення системи позабюджетних джерел фінансування науково-дослідних, дослідно-конструкторських робіт та освоєння виробництва прогресивної техніки;
- 4) забезпечення випереджаючого зростання виробництва наукомісткої експортно-орієнтованої продукції та освоєння виробництва імпортозамінної техніки;
- 5) формування та розвиток науково-технічної інформаційної бази;
- 6) підтримка розвитку принципово нових енерго- та ресурсозберігаючих технологій;
- 7) інвестиційне забезпечення та державна підтримка техніко-технологічного переоснащення виробництва;
- 8) створення сприятливих нормативно-правових, митно-тарифних, бюджетно-податкових умов для виходу високотехнологічних підприємств на зовнішні ринки [2].

Слід зауважити, що для державного сектору актуальними, а відповідно, і пріоритетними повинні бути наступні напрями інвестування: розвиток і модернізація паливно-енергетичного комплексу, створення власної бази – інфраструктури енергоносіїв, впровадження енергозберігаючих технологій; структурна перебудова національної економіки (розвиток інфраструктурних галузей з використанням інноваційних проектів; реконструкція і створення нових екологічно чистих виробництв); інвестування галузей і виробництв, які сприяли б розширенню конкурентного середовища, розвитку приватизації і підприємництва; вибіркоче інвестування і державна підтримка виробництв, які потребують оновлення фондів і мають значний інноваційний потенціал, з допомогою якого можна здійснити нарощування обсягів виробництва; припинення інвестування неперспективних, технологічно відсталих, збиткових виробництв [3, с. 5].

Література

1. Олешко А.А. Державне регулювання інноваційно-інвестиційного розвитку України. / Формування ринкових відносин в Україні № 10 (137). – 2012. – С.39-42.

2. Гальчинський А.С. Інноваційна стратегія українських реформ. / А.С.Гальчинський. В.М.Геєць, А.К.Кінах, В.П.Семиноженко. – К.: Знання України. 2002. – 336 с.

3. Денисенко М.П. Сучасний стан державного регулювання інвестиційних процесів на регіональному рівні. / Інвестиції: практика та досвід. № 15. – 2012 р. – С. 4-6.

4. Музиченко А.С. Інвестиційна діяльність в Україні. Проблеми регулювання. – К.: Кондор, 2009. – 406 с.

Єлісєєва В.О., студентка
*Донецький національний університет економіки і торгівлі
імені М. Туган – Барановського
м. Донецьк, Україна*

ОСОБЛИВОСТІ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ НАУКОВО - ДОСЛІДНИХ РОБІТ

Найважливішим фактором успішного функціонування будь-якої галузі є масштабне впровадження досягнень науково-технічного прогресу на підприємства галузі. Багаторічний досвід підтверджує, що понад 90% приросту продуктивності праці, більше половини економії витрат і 60% одержуваного додаткового прибутку досягається за рахунок використання в народному господарстві досягнень науково-технічного прогресу.

Науково-дослідницька діяльність бюджетних установ прямо пов'язана з виконанням бюджетних наукових програм або замовлень за укладеними угодами. Необхідним елементом контролю за використанням коштів на науково-дослідницькі розробки, дослідження є належна організація обліку витрат на їх виконання. Саме ця необхідність і зумовлює актуальність обраної теми.

Метою даної роботи є висвітлення основних особливостей бухгалтерського обліку науково-дослідних робіт.

Вивченням цієї теми займалися такі видатні вчені як Ф. Бутинець, С. Івахненко, М. Лучко, Л. Терещенко, С. Свірко, Н. Хорунжак, С. Сисюкта інші..

Основоположним аспектом вивчення будь-якого виду обліку є визначення його нормативної бази. Бухгалтерський облік науково-дослідницької діяльності регламентують наступні нормативно-правові акти: Закон України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» від 08.09.2001 № 3715-VI; Порядок формування та виконання замовлень на проведення фундаментальних наукових досліджень, прикладних наукових досліджень та